

Τὸν ἥλιον βάλλει πρόσωπον, τὸν φέγγον ἐπικάρδᾳ
καὶ τ' ἄστρον τὸ ἐξίστρον ἀνάμεσα 'ς τ' ὀφρύδᾳ τ'ς
(βάλλει τὸν ἥλιον πρόσωπον, τὸ φεγγάρι εἰς τὸ στῆθος
καὶ τὴν πούλειαν ἀνάμεσα εἰς τὰ φρύδια της) Τραπ.
'Ανάμεσα τρεῖς θάλασσοι, Κασσάντρα καὶ Ἄγιον Ὄρος
βγῆκαν διὰ τὸ ἄστρο λαμπερὰ κ' ἦταν καὶ θολωμένα
ἦπ.

'Ανάμεσα τῶν λεμονιῶν τῇ ἀνάμεσα τοὺς τῶν
(ἴττα) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2582
(κδ. JSchmitt) «ἀρκεῖ καὶ σώζει νὰ γενῇ εἰρήνη καὶ
εὐτυχία | ἀνάμεσα γὰρ εἰς τοὺς δύο ἀφέντες τῆς Ρωμανίας».
(β) Χρονικῶς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
κ. α.) : 'Εκεῖ 'ς τὴν ἡμέραν ἀνάμεσα κέσ' (μεταξὺ πού τῶν
ἐκείνων, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας) Χαλδ. β)
μετὰ προσωπικῶν ἀντων. πρὸς ἀλλήλους Θράκ. ('Αδρια-
νούπ.) Νάξ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. α.) Χίος : Λέν ἀνάμεσά
δωνε Νάξ. Εἶχαν χορὸν ἀνάμεσά τους Χίος Εἶπαν ἀνάμεσα
'τον Χαλδ. Εἶπαν ἀνάμισά τ'ς Ἀδριανούπ. 'Εχ'νε χολὴν
ἀνάμεσά 'τον (εἶναι ὠργισμένοι ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου)
Τραπ. 2) Εἰς τὸ μέσον, διὰ μέσον (α) Τοπικῶς
πολλαχ. : 'Ανάμεσα τοῦ κάμπου Σύμ. 'Ανάμεσα 'ς τὸ πέλαγος
αὐτόθ. 'Ανάμεσα 'ς τὴν θάλασσα Βιθυν. || Ἄσμ.

Καὶ παίρνει καὶ τοσοῖ βάρεις τση, τὴν ἄμμο ἄμμο πάει,
θωρεῖ καράβιν ὁμορφο ἀνάμεσα πελάγους
Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 1089
(ἐν Λαογρ. 3,584) «ἀνάμεσα γὰρ τῆς ὁδοῦ καθὼς ἐπερπα-
τοῦσαν, | φωνὴ παρὰ τοῦ δράκοντος εἰς τὸν Ἀκρίτην
ἦλθεν». (β) Χρονικῶς πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) :
'Ανάμεσα 'ς τὸ χρόνο πολλαχ. 'Ανάμεσα τὴν βδομάδα - τὸ
χρόνο Τῆν. || Ἄσμ.

Πέρασαν χρόνια δώδεκα, 'ς τοὺς δεκατρεῖς 'νεμέσα
ἡ μάνα τ' ἀναστένανε 'ς τὰ μαῦρα βουτημένη
Σινασσ.

Ἡ μάνα της τὴν ἄκουσε 'ς τὸν ὕπνο της 'νεμέσα
αὐτόθ. 3) Οὐσ., τὸ μέσον Πόντ. (Χαλδ.) : 'Εθερίεν τ' ἀνά-
μεσα τῇ χωραφί' κ' ἐπέμ'ναν τ' ἄκρας (ἐθερίσθη τὸ μέσον
τοῦ ἀγροῦ καὶ ἔμειναν αἱ ἄκραι).

Πβ. ἀνάμεσῃς, ἀνάμεσικῶς, ἀνάμεσοθξό, ἀνά-
μεσον, ἀνάμεσόντας, ἀνάμεσῶς, ἀνάμεταξύ,
μεταξύ.

ἀναμεσάδα ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

1) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Κρήτ. : 'Σ τὴν
ἀναμεσάδα διὰ βουνῶν - διὰ δειρῶν - διὰ χωραφίῳ κττ.
|| Ἄσμ.

Παιδιά, κ' εἶδα γινήκανε τοῦ κόσμου οἱ -φ' ἀδρεωμένοι,
μουιδὲ 'ς τοοὶ μέσες φαίνονται μουιδὲ τ' ἀναμεσάδες.
Συνών. ἀνάμεσαρξά 2. 2) Ἡ ἐκ δέρματος ζώνη ἡ
χρησιμεύουσα ὡς ὀπλοθήκη Λεξ. Δημητρ. : Γέμισε φου-
σέκια τὴν ἀναμεσάδα του.

ἀναμεσαρξά ἡ, Καππ. ('Ανακ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀναμισαρξά Θεσσ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. μεσαρξά.

1) Δίοδος μεταξὺ βουνῶν ἢ πρασιῶν ἢ ἀγρῶν Θεσσ.
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : 'Σ τὰ ριζὰ τῶν διὰ βουνῶν
εἶναι ἀναμεσαρξά πού βγαίνει 'ς τὸν πίσω κάμπο Λεξ. Δημητρ.

2) Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων διάστημα Καππ. ('Ανακ.) :
'Ἄσμ.

Τὰ ἦσαν μπρὸς γυρίστανε, τὰ ἦσαν πίσω στάθαν,
τὰ ἦσαν 'ς τὴν ἀναμεσαρξά στάθαν καὶ ἀναρωτεῖνται.

Συνών. ἀναμεσάδα 1.

ἀναμεσῆς ἐπίρρ. Ζάκ. Κρήτ. Μῆλ. Πελοπν. ('Αρκαδ.
Βούρβουρ. Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
'Εκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμεσα κατ' ἀναλογ. τοῦ κατὰ γῆς
-καταγῆς, ὡς καὶ ἀνακορφῆς, κατακαμπῆς, κατα-
μεσῆς κτθ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,405 καὶ ἐν 'Επιστ.
'Επετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 24.

1) Μεταξὺ Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ.
Μεσσ.) Σύμ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Πέρασα
ἀναμεσῆς τους Μεσσ. 'Αναμεσῆς 'ς τ' ἀμπέλια αὐτόθ.
|| Γνωμ. 'Αναμεσῆς τῷ διὰ φιλῶ μούδε φίλος μούδε ὀχθρὸς
(εἰς τὰς μεταξὺ δύο φίλων διαφορὰς τρίτος φίλος πρέπει
νὰ μένη οὐδέτερος) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Αναμεσῆς σὲ διὰ βουνά, σὲ διὰ κορφορραχοῦλλες
Λεξ. Δημητρ. 2) Εἰς τὸ μέσον Μῆλ. — Λεξ. Πρω.
'Αναμεσῆς τοῦ χωραφιοῦ Μῆλ. 'Αναμεσῆς 'ς τὸ δρόμο λιπο-
θύμησα Λεξ. Πρω.

Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμεσικῶς ἐπίρρ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναμεσικός.

Μεταξύ : 'Εβῆκα ἀναμεσικῶς τῶνε νὰ τοσοῖ χωρίσω κ' ἡν-
ρηκα τὸ δελᾶ μου. 'Αναμεσικῶς τῷ διὰ χωραφίῳ εἶν' ἕνα
μοιράσι δικό μου. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀναμέσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ τις, ἀναμονή : Μὲ τ' ἀναμέσιμον δου-
λεῖα 'κὶ τελεῖται (ἔργον δὲν τελειώνει). Συνών. ἀνά-
μενμαν.

ἀναμεσίτικος ἐπίθ. Κύθηρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. μεσίτικος.

'Εκεῖνος τὸν ὅποιον καρποῦνται ἐξ ἡμισείας δύο :
Τὸ χωράφι τὸ 'χουν ἀναμεσίτικο (ἦτοι τὸ ἡμισυ τοῦ εἰσο-
δήματος λαμβάνει ὁ ἰδιοκτήτης, τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ ὁ
καλλιεργητής).

ἀναμεσοθξό ἐπίρρ. Νάξ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀναμεσοθέω.

'Αναμεταξὺ των, πρὸς ἀλλήλους : 'Ετρώουντανε ἀναμε-
σοθξό τῶνε. 'Ἦτανε φόβος νὰ σφαοῦνε ἀναμεσοθξό τῶνε.
Σκοτωθήκανε καὶ οἱ διὰ ἀναμεσοθξό τῶνε. Πβ. ἀνάμεσα.

ἀνάμεσον ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. α. — ('Εβδομ.
6 φύλλ. 10,7) — Λεξ. Ἡπίτ. (λ. ἀνάμεσος) ἀνάμεσο Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Δαρδαν. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Τῆν. κ. α. — ΔΣολωμ. 56 ΓΒλα-
χογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 45 — ('Εβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου
1934) ἀναμεσόν Ἡπ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. α.)
Ρόδ. Χίος κ. α. ἀναμεσὸ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀναμισὸ
Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάμεσος Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνα-
μεσοῦ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀναμισοῦ Θράκ. (Κομοτ.)
'ναμεσὸ Κέρκ. ('Αργυράδ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάμεσον, ὃ ἐκ τοῦ ὡσαύτως μεσν.
ἀναμέσον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνά μέσον. Πβ.
Π. Δ. (Γένεσ. 3,15) «καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ
ἀνά μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός
σου». Καὶ ὁ μὲν ὑπερβιβασμὸς τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ.
τοῦ ἀνάμεσα, ὁ δὲ ὑποβιβασμὸς ἐκ τοῦ ἀνάμεσον ἔνεκα
τῆς ἐγκλίσεως τῶν ἐπιφερομένων προσωπικῶν ἀντων.
ἀνάμεσόν μας - σας κττ., καθ' ἣν ὁ βαθμὴδὸν ἐνισχυθεῖς
δεύτερος τόνος ἐξέβαλε τὸν πρῶτον. Καὶ ὁ τύπ. ἀναμεσόν
μεσν. Τὸ ἀναμεσοῦ κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -οῦ τοπικὰ ἐπιρρ.,
οἶον ἀλλοῦ, αὐτοῦ κττ. Περί τῆς λ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 137.

